

Č. 546.

Chudinství (Čechy): * Zemský správní výbor nemůže proti rozhodnutí první a druhé stolice poskytnouti chudinskou podporu na jiném skutkovém podkladě, leda po vykonaném šetření, v němž náleží obci postavení strany.

(Nález ze dne 11. října 1920 č. 7403.)

Prejudikatura: nález ze dne 24. června 1920 č. 4815, sbírky čís. 469.

Věc: Obec Stružinec proti zemskému správnímu výboru v Praze o chudinské zaopatření.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: Výnosem zemského správního výboru v Praze ze dne 6. března 1919 čís. 19.817/V uznáno bylo právem, že domovská obec Stružinec jest povinna vypláceti Antonínu S. pro jeho nezaopatřené děti chudinskou podporu, jejíž výši sluší stanoviti jmenované domovské obci, a to ode dne podání žádosti za chudinskou podporu tak dlouho, pokud se nynější poměry nezmění, resp. dokud se uvedené děti nebudou moci samostatně živiti. Podporu tu určila obec Stružinec částkou 10 K měsíčně.

Dnem 1. prosince 1919 zastavila stěžovatelka vyplácení této chudinské podpory, což potvrdil okresní výbor usnesením ze dne 7. února 1920 čís. 1635/19 z těchto důvodů: »Výnosem zemského správního výboru ze dne 6. března 1919 čís. 19.817/V byla Vám přiřknuta chudinská podpora po tu dobu, pokud poměry Vaše se nezmění, resp. pokud děti nebudou moci se samy živiti. Konaným šetřením a prohlášením dvou důvěrníků bylo však zjištěno, že výdělkové poměry Vaše se zlepšily o 100 proc. a mimo to že děti Vaše, z nichž syn dospívá 17 roků a dcera překročila 15. rok věku, při dobré vůli mohou se již samy uživiti.«

Zemský správní výbor naříkaným rozhodnutím vyhověl odvolání Antonína S. a uznal právem, že obec jest povinna vypláceti stěžovateli chudinskou podporu jako dosud, ježto se výdělkové poměry stěžovatelovy vzhledem k dnešní hospodářské situaci podstatně nezměnily a jeho děti, zvláště 15letá dcera a mladší 6letý syn nejsou dosud s to, aby se samostatně uživily.

Do tohoto rozhodnutí podává stížnost obec Stružinec, ve které vytýká řízení vadnost a neúplnost, naříkanému rozhodnutí pak nezákonnost, kterou spatřuje v tom, že volba způsobu chudinského zaopatření nebyla ponechána obci, nýbrž byla určena žalovaným úřadem.

Nejvyšší správní soud rozhodl o stížnosti na podkladě těchto úvah:

Žalovaný úřad, maje rozhodovati o tom, zdali a pokud Antonín S. jest potřeben žádané chudinské podpory, měl buď použití skutkových okolností, které mu poskytlo šetření stěžovatelkou provedené a okresním výborem v jeho rozhodnutí akceptované, nebo měl vykonati šetření nové. On však vzal za základ svého rozhodnutí skutkové okolnosti nové, které se podstatně odchyľují od skutkového předpokladu v nižších stolicích zí-

skaného, což — i když se nehledí k tomu, zda tyto odchylné skutkové okolnosti byly nově vyšetřeny, či byly-li vzaty z tvrzení Antonína S. — bylo by lze připustiti jen tenkrát, kdyby býval žalovaný úřad okolnosti ty sdělil stěžovateli k vyjádření a eventuelně vyvrácení. Má obec v záležitostech zaopatření chudých dvojí postavení. Ona jest jednak úřadem prvé stolice, jednak k poskytnutí podpory povinným subjektem a má tudíž právo býti slyšena jako strana. Ze spisů správních jde na jevo, že okolnosti, které žalovaný úřad vzal svému rozhodnutí za základ, stěžovateli sděleny nebyly, v čemž spočívá porušení zásady o slyšení strany, tudíž podstatná vada řízení, kterou stížnost právem namítá. Musilo proto býti naříkané rozhodnutí pro vadnost řízení zrušeno. Poněvadž podle toho, co uvedeno, nebyla ani otázka potřebnosti chudinské podpory bezvadně zodpověděna, nebylo třeba zkoumati další námitku stížnosti, že totiž zemský správní výbor nebyl oprávněn, bezprostředně o způsobu podpory rozhodovati, dokud obec, která potřebnost podpory popřela, sama o způsobu jejím nerozhodla.

Č. 547.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí (Morava):
I. * Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí předepsaná dle vyhlášky místodržitele na Moravě ze dne 15. října 1918 č. 143 mor. z. z. nepostrádá zákonného základu. — II. * Dávce této podléhá i přírůstek hodnoty realizovaný převodem uskutečněným v době od 1. ledna 1918 do 28. října 1918.

(Nález ze dne 12. října 1920 č. 8375.)

Prejudikatura: nálezy ze dne 28. června 1919 č. 2147, sbírky č. 149 a ze dne 7. listopadu 1919 č. 5610, sbírky č. 231.

Věc: Františka Lipčíková v Loučce a Tomáš Bata ve Zlíně (adv. Dr. J. A. Vaníček z Prahy) proti moravskému zemskému výboru v Brně o dávku z přírůstku hodnoty.

Výrok: Stížnost Tomáše Bati, pokud směřuje proti naříkanému rozhodnutí stran vyměření dávky z přírůstku hodnoty, odmítá se jako nepřipustná; jinak se stížnost jak Tomáše Bati, tak Františky Lipčíkové zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: 1. Stížnost Tomáše Bati směřuje především proti výroku zemského výboru, jímž byla stěžovateli odepřena legitimace k instanční stížnosti do platebního rozkazu zemského výběrčího úřadu ze dne 20. března 1919, kterým byla Františce Lipčíkové předepsána dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí stěžovateli prodaných.

Nejvyšší správní soud neuznal stížnost v tomto bodu důvodnou.

Dávkou z přírůstku hodnoty povinen jest dle § 15, odst. 1 dávk. řádu zcizitel nemovitostí a toliko jemu se dávka tato platebním rozkazem ukládá (§ 19, odst. 1). Nabyvatel pouze ručí za dávku nedobytnou (§ 15, odst. 2) a jest povinen ji zaplatiti jen tehdy, byla-li mu předepsána (§ 19, odst. 2 a § 21) platebním rozkazem záručním, proti němuž může se brá-